

Arrest

**nr. 335 033 van 28 oktober 2025
in de zaken RvV X en X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, op 30 april 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 12 maart 2025 en van 20 maart 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 7 en 13 mei 2025 met refertenummers X en X.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 11 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. ELMOUDEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op ongekende datum betreden verzoekers het Schengen- en Belgische grondgebied.

1.2. Op 15 november 2022 dienen verzoekers elk een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van hun Nederlandse (schoon)vader. Op respectievelijk 3 en 11 mei 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.2. Op 3 oktober 2023 dienen verzoekers elk een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, opnieuw in functie van de Nederlandse (schoon)vader.

Inzake de aanvraag van verzoeker beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie op 12 maart 2025 tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.10.2023 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voorna(a)m(en): [I.S.S.]

Nationaliteit: Egypte

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn vader [B.S.S.] ([...]) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Art.40bis, §2, eerste lid, 3° stelt dat als familielid van een burger van de Unie wordt beschouwd: de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging (Europese Hof van Justitie, zaak C-423/12, dd. 16.01.2014).

Ter staving hiervan legt betrokkene de volgende documenten voor:

- Negatief attest afgeleverd door Ministerie van Justitie (Egypte) op 06.09.2021 waaruit moet blijken dat betrokkene geen onroerend goed bezit noch inkomsten heeft in Egypte voor de periode 01/01/1983 – 30/06/2021*
- Stortingen van de referentiepersoon via ING aan betrokkene vanaf 06.08.2023*
- Overzicht van stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene via Small World Financial Services met stortingen uit de periode 15.08.2012 – 03.03.2014*
- Stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene via Western Union en Ria op 21.02.2014, 15.03.2014, 24.03.2014, 03.04.2014*
- Grootboekmutatiekaarten uit de periode 2009 – 2011 waarin enkele stortingen via Western Union aan "kinderen" staan aangegeven. Of deze stortingen daadwerkelijk waren gericht aan betrokkene, kan niet uit de documenten blijken.*
- Storting van een zekere [N.S.S.B.] ([...]) aan betrokkene op 08.04.2014*
- Storting van de referentiepersoon aan [D.M.T.] [S.A.T.] en aan [E.R.S.P.]*
- Betaling door betrokkene via TLSContact "legalization fees" op 01.12.2021: het is niet duidelijk wat betrokkene hiermee wil aantonen. Het betreft een betaling die hij zelf uitvoerde.*
- Kwitantiebewijzen van de referentiepersoon met vermelding "Huur [I.S.B.] [...]" t.w.v. 350 EUR voor de maanden 09/2020 - 09/2022*

Uit de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon. In eerste instantie toont betrokkene alvast niet afdoende aan onvermogen te zijn geweest in het land van herkomst. Het negatief attest van het Egyptisch Ministerie van Justitie, afgeleverd op 06.09.2021 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene over noch onroerend goed noch inkomsten beschikte in Egypte spreekt de informatie weergegeven op zijn paspoort afgeleverd op 05.10.2021 tegen waarop duidelijk vermeld staat dat hij als professionele activiteit eigenaar is van een bedrijf. Mogelijks vond deze economische activiteit niet plaats in Egypte en vermeld het attest van het Egyptisch ministerie wel de juiste gegevens. Het is namelijk niet duidelijk wanneer betrokkene de Schengenzone inreisde. Niets sluit uit dat hij reeds in een andere lidstaat of een ander land verbleef en daar zijn economische activiteit als bedrijfsleider uitoefende. Uit de kwitantiebewijzen die werden voorgelegd blijkt namelijk dat er huur zou betaald zijn voor een woning in Emmen, Nederland. Er liggen echter geen officiële bewijzen voor dat hij in Nederland gevestigd was tijdens deze periode. Hoe dan ook moet besloten worden dat het onvermogen van betrokkene wat betreft bestaansmiddelen niet afdoende wordt aangetoond.

Wat betreft de voorgelegde stortingen: Ten eerste, stortingen van derden of aan derden tonen op geen enkele manier een financiële/materiële afhankelijkheidsrelatie aan van betrokkene ten opzichte van de referentiepersoon. Die stortingen worden dan ook niet in rekening gebracht bij de beoordeling van een dergelijke afhankelijkheidsrelatie. Het heeft geen zin dergelijke stortingsbewijzen voor te leggen zonder dat uit bijkomende documenten zou moeten blijken dat de stortingen toch bestemd waren voor betrokkene of afkomstig zijn van de referentiepersoon. Ten tweede, de stortingen via Ria, Western Union en SmallWorld die wel van de referentiepersoon aan betrokkene gericht zijn, zijn te gedateerd om van een actuele financiële/materiële afhankelijkheidsrelatie te spreken. Ze dateren namelijk van ondertussen meer dan 10 jaar geleden. Ten derde, de stortingen via ING bank dateren van toen betrokkene reeds woonachtig was in België en tonen dus geenszins een ten laste relatie aan in het land van herkomst. Ten slotte, betrokkene legt een reeks kwitantiebewijzen voor waarmee hij vermoedelijk wil aantonen dat de referentiepersoon de huur betaalde voor een woning te [...]. Het kwitantiebewijs vermeldt echter enkel dat de betaling werd ontvangen door "[S.B.]" en dat het de huur betrof van "[I.S.B.]". De handtekening op het kwitantiebewijs is die van [N.B.] ("[...]"). Er zijn aldus onvoldoende bijkomende gegevens voorhanden dat de storting effectief werd uitgevoerd door de referentiepersoon [B.S.S.] ([...]) voor een woning waarin betrokkene, [B.I.S.S.] ([...]) woonachtig was. Bovendien zou dit betekenen dat betrokkene land van herkomst Nederland was waardoor er opnieuw moet benadrukt worden dat zijn onvermogen in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging allerminst is aangetoond zeker gezien zijn paspoort wel degelijk een professionele activiteit vermeldt.

Het gegeven dat betrokkene sedert 09.11.2022 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet eveneens geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Echter, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Gezien betrokkene niet afdoende aantoont dat hij voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon, kan niet besloten worden dat betrokkene aan de voorwaarden van artikel 40bis voldoet.

Het recht op verblijf in het kader van gezinshereniging wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

Inzake de aanvraag van verzoekster beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie op 20 maart 2025 tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.10.2023 werd ingediend door:

Naam: [B.E.M.T.]

Nationaliteit: Egypte

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Nederlandse schoonvader, [B.S.S.] ([...]) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Art.40bis, §2, eerste lid, 3° stelt dat als familielid van een burger van de Unie wordt beschouwd: de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging (Europese Hof van Justitie, zaak C-423/12, dd. 16.01.2014).

Ter staving hiervan legt betrokkene de volgende documenten voor:

- Huwelijksakte van betrokkene met [B.I.S.S.] ([...])
- Negatief attest afgeleverd door Ministerie van Justitie (Egypte) op 06.09.2021 waaruit moet blijken dat betrokkenes echtgenoot geen onroerend goed bezit noch inkomsten heeft in Egypte voor de periode 01/01/1983 – 30/06/2021
- Stortingen van de referentiepersoon via ING aan betrokkenes echtgenoot vanaf 06.08.2023
- Overzicht van stortingen van de referentiepersoon aan betrokkenes echtgenoot via Small World Financial Services met stortingen uit de periode 15.08.2012 – 03.03.2014
- Stortingen van de referentiepersoon aan betrokkenes echtgenoot via Western Union en Ria op 21.02.2014, 15.03.2014, 24.03.2014, 03.04.2014
- Grootboekmutatiekaarten uit de periode 2009 – 2011 waarin enkele stortingen via Western Union aan "kinderen" staan aangegeven. Of deze stortingen daadwerkelijk waren gericht aan betrokkene of betrokkenes echtgenoot kan niet uit de documenten blijken.
- Storting van een zekere [N.S.S.B.] ([...]) aan betrokkenes echtgenoot op 08.04.2014
- Storting van de referentiepersoon aan [D.M.T.], [S.A.T.] en aan [E.R.S.P.]
- Betaling door betrokkenes echtgenoot via TLSContact "legalization fees" op 01.12.2021: het is niet duidelijk wat betrokkene hiermee wil aantonen. Het betreft een betaling die de echtgenoot van betrokkene zelf uitvoerde.
- Kwitantiebewijzen van de referentiepersoon met vermelding "Huur I.S. [B.] ([...])" t.w.v. 350 EUR voor de maanden 09/2020 - 09/2022

Uit de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon. In eerste instantie toont betrokkene alvast niet afdoende aan onvermogen te zijn geweest in het land van herkomst. Er ligt niets voor m.b.t. het onvermogen van betrokkene zelf. Er is in het administratief dossier wel een negatief attest van het Egyptisch Ministerie van Justitie, afgeleverd op 06.09.2021 terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat betrokkenes echtgenoot over noch onroerend goed noch inkomsten beschikte in Egypte. Echter, dit spreekt de informatie weergegeven op zijn paspoort afgeleverd op 05.10.2021 tegen waarop duidelijk vermeld staat dat hij als professionele activiteit eigenaar is van een bedrijf. Echtgenoten zijn het aan elkaar verplicht om elkaar te onderhouden. Gelet op het huwelijksvermogensrecht mag worden aangenomen dat betrokkene ten laste was van haar echtgenoot en viceversa, maar dus geenszins van referentiepersoon.

Mogelijks vond deze economische activiteit niet plaats in Egypte en vermeldt het attest van het Egyptisch ministerie wel de juiste gegevens. Het is namelijk niet duidelijk wanneer betrokkene de Schengenzone inreisde. Niets sluit uit dat hij reeds in een andere lidstaat of een ander land verbleef en daar zijn economische activiteit als bedrijfsleider uitoefende. Uit de kwitantiebewijzen die werden voorgelegd blijkt namelijk dat er huur zou betaald zijn voor een woning in [E.], Nederland. Er liggen echter geen officiële bewijzen voor dat betrokkene en betrokkenes echtgenoot in Nederland gevestigd waren tijdens deze periode. Hoe dan ook moet besloten worden dat het onvermogen van betrokkene wat betreft bestaansmiddelen niet afdoende wordt aangetoond.

Wat betreft de voorgelegde stortingen: Ten eerste, stortingen van derden of aan derden tonen op geen enkele manier een financiële/materiële afhankelijkheidsrelatie aan van betrokkene ten opzichte van de referentiepersoon. Die stortingen worden dan ook niet in rekening gebracht bij de beoordeling van een dergelijke afhankelijkheidsrelatie. Het heeft geen zin dergelijke stortingsbewijzen voor te leggen zonder dat uit bijkomende documenten zou moeten blijken dat de stortingen toch bestemd waren voor betrokkene of afkomstig zijn van de referentiepersoon. Ten tweede, de stortingen via Ria, Western Union en SmallWorld die wel van de referentiepersoon aan betrokkenes echtgenoot gericht zijn, zijn te gedateerd om van een actuele financiële/materiële afhankelijkheidsrelatie te spreken. Ze dateren namelijk van ondertussen meer dan 10 jaar geleden. Ten derde, de stortingen via ING bank aan betrokkenes echtgenoot dateren van toen betrokkene reeds woonachtig was in België en tonen dus geenszins een ten laste relatie aan in het land van

herkomst. Ten slotte, betrokkene legt een reeks kwitantiebewijzen voor waarmee zij vermoedelijk wil aantonen dat de referentiepersoon de huur betaalde voor een woning te [...]. Het kwitantiebewijs vermeldt echter enkel dat de betaling werd ontvangen door "[S.B.]" en dat het de huur betrof van "[I.S.B.]". De handtekening op het kwitantiebewijs is die van [N.B.] (°[...]). Er zijn aldus onvoldoende bijkomende gegevens voorhanden dat de betalingen effectief werden uitgevoerd door de referentiepersoon [B.S.S.] ([...]) voor een woning waarin betrokkene echtgenoot, [B.I.S.S.] ([...]) woonachtig zou geweest zijn. Bovendien zou dit betekenen dat betrokkene land van herkomst Nederland is, voor zover zij effectief in Nederland gevestigd was, waardoor er opnieuw moet benadrukt worden dat het onvermogen in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging allerminst is aangetoond zeker gezien het paspoort van betrokkene echtgenoot wel degelijk een professionele activiteit vermeldt.

Het gegeven dat betrokkene sedert 09.11.2022 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet eveneens geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Echter, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Gezien betrokkene niet afdoende aantoont dat zij voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon, kan niet besloten worden dat betrokkene aan de voorwaarden van artikel 40bis voldoet.

Het recht op verblijf in het kader van gezinshereniging wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Nu verzoekers deel uitmaken van hetzelfde gezin, de bestreden beslissingen steunen op zeer gelijkaardige motieven en de ingediende verzoekschriften ook nagenoeg identieke middelen bevatten, is het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen de beroepen samen te behandelen (RvS 14 juli 2003, nr. 121.596; RvS 2 februari 2009, nr. 190.056).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de "beginzelen van behoorlijk bestuur", in het bijzonder de formele en de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Dit middel wordt in het verzoekschrift ingediend door verzoeker, na een theoretische uiteenzetting, verwoordt als volgt:

"In casu is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk genomen, en wel om volgende redenen:
Verzoeker deed een verblijfsaanvraag in functie van zijn Nederlandse vader.

Art. 40bis Vw stelt:

[...]

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 2, 2), c van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschaps-richtlijn)

Uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie vloeit de hoedanigheid van een “ten laste komend familielid” voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund. (HvJ, Lebon, 316/85, 822 en HvJ, Jia, C-1/05, §§ 36-37

Het “ten laste zijn” is een feitenkwestie en mag met alle mogelijke middelen bewezen worden (HvJ, Reyes, C-423/12). Het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid (RvV 2 maart 2022, nr. 269 526).

Er hoeft niet te worden onderzocht of het betrokken familielid in theorie in staat zou zijn zelf in zijn onderhoud te voorzien. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak (RvV 26 oktober 2018, nr. 211 725).

Verzoeker legt ter verdere ondersteuning van zijn ten laste zijn evenwel bijkomend een attest Vooraf geleverd door het Ministerie van Justitie in Egypte waaruit blijkt dat hij geen onroerende goederen en geen inkomsten heeft in Egypte van 01.01.1983 tot 30.06.2021. Verwerende partij lijkt de inhoud van dit attest volledig te negeren en hecht meer belang aan de vermelding op het paspoort van verzoeker dat hij eigenaar is van een bedrijf. Verwerende partij concludeert uit deze vermelding dat door eigenaar te zijn van een bedrijf verzoeker inkomsten zou hebben, quod non.

Verwerende partij oppert de mogelijkheid dat verzoeker in een andere lidstaat “zijn economische activiteit als bedrijfsleider uitoefende” en gaat hier uit van aannames om daaruit te besluiten dat het onvermogen met betrekking tot de bestaansmiddelen niet afdoende wordt aangetoond.

Verwerende partij aanvaardt dan blijkbaar wel de inhoud van het voorgelegde attest als het gaat om het niet bezitten van onroerende goederen.

Hiermee oordeelt zij met 2 maten en 2 gewichten, wat blijkt geeft van onzorgvuldigheid en een inbreuk op het vertrouwensbeginsel.

Wat betreft het “ten laste” zijn van de Unieburger is er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden en is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde dus vrij. Deze vrije feitenvinding en appreciatie van de voorgelegde bewijzen impliceren dat de overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarde levert. Hierop wordt door Uw Raad een marginale wettigheidstoets uitgeoefend (RvV 8 juni 2021, nr. 255 958).

In de bestreden beslissing maakt verwerende partij melding van het feit dat de voorwaarde van het ten laste zijn “op een actieve wijze” dient te worden aangetoond, en dat niet “impliciet (valt) af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont”. Verzoeker wenst er op te wijzen dat er wel degelijk stortingsbewijzen werden voorgelegd ook voor de periode dat hij reeds in België verbleef, zodat het ten laste zijn actief is aangetoond en het niet enkel wordt aangetoond door onder hetzelfde dak te wonen. Bijgevolg voldoet hij ook hier aan de voorwaarde van het op actieve wijze het ten laste zijn aantonen, zoals verwerende partij het verwoordt maar zij legt bij de beoordeling de hiervoor toegevoegde bewijsstukken naast zich neer.

Verwerende partij miskent hiermee dat verzoeker hier wel degelijk aan de voorwaarde van het ten laste zijn voldoet. In een volgende zin stelt zij vervolgens dat dit betrekking heeft op de situatie in België. Verwerende partij schept hiermee onduidelijkheid. Eerst stelt zij dat verzoeker niet voldoet aan het aantonen op actieve wijze, om dan vervolgens te stellen dat er geen rekening mee wordt gehouden. Dit geeft geen blijk van zorgvuldigheid en vormt een inbreuk op het vertrouwensbeginsel.

Verwerende partij stelt verder dat er geen officiële bewijzen voorliggen dat verzoeker tijdens de periode dat de gevestigde de huurgelden betaalde voor een woning te Nederland ([.E.]) ook in Nederland gevestigd was. Hiermee voegt verwerende partij een voorwaarde toe, wat haar niet toekomt.

De betaalbewijzen (met een eerste betaling op 1 september 2020 van de huurprijs en de huurwaarborg) ten behoeve van verzoeker tonen aan dat hij zich op dat moment in Nederland bevond.

De ontvangstbewijzen van de betalingen van de huur vermelden dat de huur werd ontvangen van [S.B.] (zijnde de gevestigde), en niet door [S.B.], zoals verwerende partij verkeerdelijk beweert.

Uit de betalingen van de huur gedaan door de gevestigde ten voordele van verzoeker kan wel degelijk worden afgeleid dat verzoeker sedert september 2020 in Nederland verbleef.

Nergens in de Vreemdelingenwet wordt vereist dat er officiële bewijzen moeten worden voorgelegd van een verblijf in een ander land. Verzoeker toont wel degelijk aan dat hij ook tijdens zijn verblijf in Nederland ten laste was van zijn vader.

Verder stelt verwerende partij ook dat de stortingen die aan verzoeker gedaan werden door de gevestigde “te gedateerd (zijn) om dan een actuele financiële/materiële afhankelijkheidsrelatie te spreken”

Verzoeker wenste hiermee aan te tonen dat hij inderdaad al meer dan 10 jaar ten laste is van zijn vader. Verwerende partij voegt ook hiermee een extra voorwaarde toe, met name dat verzoeker zou moeten bewijzen dat er een actuele afhankelijkheidsrelatie is. Verder in de bestreden beslissing verwerpt zij de bewijzen van het ten laste zijn van verzoeker die betrekking hebben op de toestand in België, zijnde de actuele situatie.

Ook hier schept verwerende partij opnieuw onduidelijkheid en is zij niet consequent in de motiveringen van de bestreden beslissing, wat wederom getuigt van onzorgvuldigheid.

In casu heeft verzoeker wel degelijk zijn financiële afhankelijkheid aangetoond.

Samenvattend komt het er op neer dat verwerende partij bewust stukken of de (gedeeltelijke) inhoud van stukken negeert of verkeerd interpreteert. Hiermee schendt zij het op haarrustende motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Op 23 januari 2025 bezorgt de gemeente Assenede een mail waarin zij meldt dat de dienst vreemdelingenzaken bijkomende stukken heeft opgevraagd, met name recente inkomstenbewijzen van de gevestigde en attesten van het OCMW. Blijkbaar had verwerende partij twijfels over het voldoen aan de bestaansmiddelenvoorwaarde door de gevestigde.

Verzoeker stelt zich terecht de vraag waarom verwerende partij dan ook geen bijkomende stukken opvroeg met betrekking tot het onvermogen van verzoeker en/of het ten laste zijn.

Verwerende partij is ingevolge de zorgvuldigheidsplicht die op haar rust immers ertoe gehouden zich ook "van alle relevante gegevens op de hoogte (te) stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ..." (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, P 161). Zij heeft in deze verzaakt aan deze verplichting.

Het getuigt niet van zorgvuldig handelen om wel bijkomende stukken op te vragen over de inkomsten van de gevestigde, en deze dan niet verder te onderzoeken. Dit blijkt uit de melding in de bestreden beslissing: "De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht". Op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, is verwerende partij ertoe gehouden op het moment van de beslissing rekening te houden met alle concrete gegevens uit het dossier.

Het bestuur dient zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen!. Een zorgvuldige beslissing impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concreet geval tot haar besluit komt. Aan de bestuur beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen.

Noodzakelijkerwijs dient verwerende partij aldus rekening te houden met het gehele feitelijke dossier, waarbij zij tevens oog heeft voor de feitelijke situatie van verzoeker en voor alle elementen die verzoeker er staving van zijn aanvraag heeft voorgelegd.

Het aantonen van de exacte binnenkomstdatum op het Schengen-grondgebied is bovendien geen wettelijke vereiste voor de opstart van de procedure gezinshereniging. Ook rust er op verzoeker geen wettelijke verplichting om officiële bewijzen voor te leggen dat hij in Nederland was gevestigd. Uit de betaalbewijzen van de huur blijkt dit afdoende.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij zijn situatie op een kennelijk onzorgvuldige en onredelijke manier beoordeelde, hetgeen o.m. uit het aangehaalde blijkt.

Verzoekster kan niet anders dan vaststellen dat verwerende partij tekort schiet in de naleving van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De schending van artikel 40bis, § 2, 3° Vw, van de materiële motiveringsplicht, en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt zodoende aangetoond."

In het verzoekschrift ingediend door verzoekster wordt, specifiek wat haar persoon betreft, nog het volgende aangevuld:

"In de bestreden beslissing stelt verwerende partij met betrekking tot het onvermogen van verzoekster: "Er ligt niets voor m.b.t. het onvermogen van betrokkene zelf."

Nochtans legde verzoekster wel degelijk een attest voor, afgeleverd door het Ministerie van Justitie in Egypte waaruit blijkt dat zij geen onroerende goederen en geen inkomsten heeft in Egypte van 01.01.1983 tot 30.06.2023. (stuk 2)

Het vermelden dat verzoekster niets zou hebben voorgelegd m.b.t. haar toestand van onvermogen in het land van herkomst terwijl zij dit wel degelijk voorlegde, getuigt van een ernstige onzorgvuldigheid in het behandelen en beoordelen van het dossier, zodat de bestreden beslissing nietig dient te worden verklaard. Verwerende partij schiet hier duidelijk tekort in de haar opgelegde naleving van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verwerende partij verwijst enkel naar het attest van onvermogen dat werd overlegd door de echtgenoot van verzoekster. Bijgevolg is de bestreden beslissing niet enkel1 zorgvuldig doch ook onvoldoende geïndividualiseerd.

Verwerende partij verwijst verder naar het paspoort van de echtgenoot van verzoekster dat vermeldt dat hij eigenaar zou zijn van een bedrijf. Verzoekster wenst erop te wijzen dat de melding komt uit het paspoort van haar echtgenoot en niet van haarzelf, en uit dat de vermelding van een bepaald beroep niet kan worden afgeleid dat er inkomsten worden gegenereerd.

Verwerende partij vervolgt met te zeggen dat "mag worden aangenomen dat betrokkene ten laste was van haar echtgenoot en viceversa, maar dus geenszins van de referentiepersoon".

Verwerende partij gaat hier uit van een verkeerde vooronderstelling om vervolgens daaruit te concluderen dat zij niet ten laste kan zijn van de referentiepersoon. Dit is in strijd met het zorgvuldigheids- en het vertrouwensbeginsel.

[...]

[...] Bovendien moet de rechtsonderhorige er op kunnen rekenen dat alle stukken die zij bezorgde in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag. Ook dit is in deze niet gebeurd."

3.1.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen

waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). De bestreden beslissingen geven op duidelijke wijze de determinerende motieven in rechte en in feite weer. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig en laten verzoekers toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.2. In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden beslissingen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvragen in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvragen is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter daarnaast niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt verder in dat het bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

3.1.3. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van dit in de bestreden beslissingen toegepaste wetsartikel luiden als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...]”

3.1.4. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2, tweede lid, c) en 7, eerste lid, d) van de richtlijn 2004/38/EG (zie samenvatting en memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1). Bijgevolg kan de Raad, wat betreft de interpretatie van het begrip ‘*ten laste*’, verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ).

In de arresten Jia en Reyes heeft de Grote Kamer van het HvJ verduidelijkt dat het begrip “*ten laste*” inhoudt dat er sprake moet zijn van een situatie van reële afhankelijkheid, waarbij het familielid van een Unieburger die in een andere lidstaat is gevestigd gezien zijn economische en sociale toestand de materiële ondersteuning nodig heeft van deze Unieburger, of diens echtgenoot of partner, teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van het familielid bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die Unieburger te mogen voegen. Het HvJ stelt dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket).

Wanneer er een zekere tijd is verstreken tussen de binnenkomst op het grondgebied en de aanvraag, verduidelijkte het HvJ in zijn arrest van 10 april 2025 in de zaak C-607/21 verder dat het familielid in beginsel

het bewijs moet leveren van het ten laste zijn zowel in het land van herkomst op het ogenblik waarop hij dat land heeft verlaten om zich bij de Unieburger in het gastland te voegen als in de gastlidstaat op datum van de indiening van de aanvraag.

Het HvJ verduidelijkte nog dat met “*land van herkomst*” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart “*ten laste*” van een burger van de Unie te zijn, de staat wordt bedoeld waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen (zie naar analogie HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, punt 31).

3.1.5. Het wordt niet betwist dat verzoekers, om in aanmerking te komen voor de gezinshereniging met hun Nederlandse (schoon)vader, het bewijs moeten leveren dat zij van hem ten laste zijn en dit “*van in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging*”. Verzoekers betwisten wel de beoordeling in de bestreden beslissingen dat zij dit bewijs niet zouden hebben geleverd aan de hand van de door hen voorgelegde bewijsstukken.

3.1.6. Zoals blijkt uit de voorgaande bespreking staat het verzoekers vrij om het bewijs van het “*ten laste zijn*” te leveren met elk passend middel. Zij dienen de nodige bewijselementen naar voor te brengen die het bestuur toelaten om een concreet zicht te krijgen op hun werkelijke situatie en om vervolgens het voldaan zijn aan de voorwaarde van het “*ten laste zijn*” te beoordelen. Dit omvat de nodige feitelijke gegevens inzake het tijdstip van het vervoegen van de referentiepersoon, het land van herkomst en hun economische en sociale toestand in het land van herkomst.

3.1.7. In de bestreden beslissingen geeft verweerder een opsomming van de verschillende stukken die verzoekers ter staving van hun aanvragen hebben voorgelegd. In de voor verzoeker genomen beslissing worden volgende stukken vermeld:

“- Negatief attest afgeleverd door Ministerie van Justitie (Egypte) op 06.09.2021 waaruit moet blijken dat betrokkene geen onroerend goed bezit noch inkomsten heeft in Egypte voor de periode 01/01/1983 – 30/06/2021

- Stortingen van de referentiepersoon via ING aan betrokkene vanaf 06.08.2023

- Overzicht van stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene via Small World Financial Services met stortingen uit de periode 15.08.2012 – 03.03.2014

- Stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene via Western Union en Ria op 21.02.2014, 15.03.2014, 24.03.2014, 03.04.2014

- Grootboekmutatiekaarten uit de periode 2009 – 2011 waarin enkele stortingen via Western Union aan “kinderen” staan aangegeven. Of deze stortingen daadwerkelijk waren gericht aan betrokkene, kan niet uit de documenten blijken.

- Storting van een zekere [N.S.S.B.] ([...]) aan betrokkene op 08.04.2014

- Storting van de referentiepersoon aan [D.M.T.] [S.A.T.] en aan [E.R.S.P.]

- Betaling door betrokkene via TLSContact “legalization fees” op 01.12.2021: het is niet duidelijk wat betrokkene hiermee wil aantonen. Het betreft een betaling die hij zelf uitvoerde.

- Kwitantiebewijzen van de referentiepersoon met vermelding “Huur [I.S.B.] [...]” t.w.v. 350 EUR voor de maanden 09/2020 - 09/2022”

In de voor verzoekster genomen beslissing wordt bijkomend enkel nog melding gemaakt van de voorgelegde huwelijksakte van verzoekers.

3.1.8. De Raad dient allereerst, in navolging van verweerder, vast te stellen dat verzoekers weliswaar verschillende stukken voorlegden inzake hun onvermogen en afhankelijkheid van de Nederlandse referentiepersoon in Egypte, maar nalieten concrete bewijsstukken voor te leggen inzake het tijdstip van hun precieze binnenkomst op het Schengengrondgebied. Deze informatie is nochtans ten zeerste relevant voor een correcte beoordeling van de verblijfsvoorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst, nu dit ten laste zijn moet worden beoordeeld op het ogenblik waarop verzoekers vanuit het land van herkomst de referentiepersoon hebben begeleid of vervoegd. Verzoekers zijn aldus bij hun aanvragen in gebreke gebleven alle relevante gegevens kenbaar te maken aan het bestuur, zoals terecht wordt vastgesteld in de bestreden beslissingen. Verzoekers’ betoog dat het aantonen van de exacte binnenkomstdatum geen “*wettelijke vereiste*” is voor de opstart van de gezinsherenigings-procedure, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Verweerder haalt het ontbreken van een bewijs van de exacte binnenkomstdatum niet aan als een grond om de gezinsherenigingsprocedure niet op starten of als een op zichzelf staande weigeringsgrond, maar wijst er enkel op dat het kunnen vaststellen van de datum waarop verzoekers het Schengengrondgebied zijn binnengekomen van belang is voor een correcte beoordeling van de verblijfsvoorwaarde van het “*ten laste zijn*”.

3.1.9. In zijn beslissingen stelt verweerder vervolgens, inzake de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst, in eerste instantie vast dat verzoekers er niet in zijn geslaagd om aan te tonen dat zij in hun

land van herkomst onvermogen waren. Hierbij geeft hij ook aan dat het op basis van de voorliggende gegevens niet helemaal duidelijk is wat verzoekers' land van herkomst is voor de beoordeling van de verblijfsvoorwaarde van het *"ten laste zijn"*.

Verweerder hield rekening met het door verzoeker voorgelegde attest van 6 september 2021 waaruit blijkt dat hij in Egypte tussen begin 1983 en midden 2021 geen onroerende goederen of inkomsten had, maar is van mening dat verzoekers aan de hand van dit stuk niet het bewijs leveren dat zij onvermogen waren in hun land van herkomst. Hij wijst er op dat het aan verzoeker op 5 oktober 2021 afgeleverde paspoort vermeldt dat hij een professionele activiteit uitoefent, namelijk als eigenaar van een bedrijf. Deze vermelding in het paspoort spreekt volgens verweerder tegen dat verzoekers geen inkomsten hadden in hun land van herkomst. Hij houdt er rekening mee dat het attest mogelijk wel de juiste gegevens bevat en verzoeker een economische activiteit als bedrijfseigenaar uitoefende in een ander land dan Egypte, zij het een EU-lidstaat of een ander derde land. Hij geeft zo ook aan dat verzoekers nu eenmaal geen duidelijke gegevens voorleggen die toelaten vast te stellen wanneer zij precies het Schengengrondgebied hebben betreden.

In dit verband hield verweerder vervolgens rekening met de voorgelegde kwitantiebewijzen inzake de betaling van huur voor een woning in Nederland voor de maanden september 2020 tot en met september 2022. Hij stelt vast dat geen officiële bewijzen voorliggen dat verzoekers waren gevestigd in Nederland in de betreffende periode. Daarnaast geeft hij aan dat verzoekers, zelfs indien zij in de betreffende periode wel degelijk zouden hebben verbleven in Nederland, in geen geval een voldoende bewijs hebben voorgelegd dat zij zonder eigen bestaansmiddelen of onvermogen waren.

Verzoekers gaan in op het voorgelegde attest uit Egypte waarin staat dat verzoeker er van januari 1983 tot en met juni 2021 geen onroerende goederen of inkomsten had. Zij zijn van mening dat verweerder de inhoud van dit attest lijkt te negeren. Dit wordt echter tegengesproken door de motivering van de bestreden beslissingen, waarin uitdrukkelijk wordt ingegaan op de inhoud van dit attest. Het gegeven dat verzoekers niet akkoord gaan met de beoordeling die inzake dit attest werd gedaan, betekent nog niet dat de inhoud ervan werd *"genegeerd"*.

Verzoekers betogen verder dat verweerder (onterecht) meer belang hecht aan de vermelding in het paspoort van verzoeker dat hij bedrijfsleider is dan aan het voorgelegde attest van onvermogen en uit deze vermelding in het paspoort onterecht afleidt dat ook inkomsten uit deze economische activiteit werden genoten. Zij stellen dat verweerder uitgaat van een *"aannname"* waar wordt geopperd dat verzoeker in een andere lidstaat zijn economische activiteit als bedrijfsleider uitoefende, alsook dat met 2 maten en 2 gewichten worden gemeten doordat de inhoud van het attest niet wordt betwist waar het gaat om het niet bezitten van onroerende goederen.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers niet betwisten dat op het paspoort van verzoeker staat vermeld dat hij de eigenaar is van een bedrijf. Zij betogen op zich ook niet dat dit niet correct is. Hooguit geven zij aan dat dit nog niet noodzakelijk betekent dat verzoeker ook inkomsten haalde uit deze economische activiteit. Met hun betoog en blote bewering dat verzoeker geen inkomsten had of heeft als eigenaar van een bedrijf gaan zij er echter aan voorbij dat in het kader van het bewijs van het *"ten laste zijn"* het hen toekomt aannemelijk te maken dat zij in het land van herkomst, gezien hun economische en sociale situatie, niet in staat waren om in hun basisbehoeften te voorzien. Dit vereist dat zij alle nuttige gegevens en stukken voorleggen die duidelijkheid scheppen over enerzijds hun precieze land van herkomst en anderzijds hun sociale en economische situatie in dit land. Verzoekers betwisten niet dat zij nalieten duidelijk aan te tonen sinds wanneer zij het Schengengrondgebied hebben betreden en dat zij eveneens nalieten om informatie te verstrekken over het bedrijf waarvan verzoeker eigenaar was of is, of over de inkomsten die hij al dan niet genoot als eigenaar van dit bedrijf. Het is in de gegeven omstandigheden niet kennelijk onredelijk waar verweerder verwijst naar de vermelding in verzoekers paspoort om te stellen dat er, rekening houdend met het attest van onvermogen uit Egypte, te weinig informatie voorligt om vast te stellen dat verzoekers in hun land van herkomst onvermogen waren op het ogenblik van het vervoegen van de referentiepersoon. Dit geldt eens te meer nu het paspoort van verzoeker werd uitgereikt op 5 oktober 2021, terwijl het attest van onvermogen enkel spreekt over het ontbreken van inkomsten tot en met juni 2021. In die zin hoeven de voorliggende stukken zelfs helemaal niet strijdig met elkaar te zijn. Verzoekers' kritiek vermag geen afbreuk te doen aan deze beoordeling.

De Raad volgt verzoekers ook niet waar zij stellen dat verweerder onterecht bepaalde aannames zou doen. Verweerder stelt in wezen slechts vast dat de voorgelegde stukken onvoldoende bewijskrachtig zijn om het onvermogen zijn in het land van herkomst vast te stellen, nu verzoekers nalieten alle relevante informatie inzake hun werkelijke situatie voor te leggen aan het bestuur zoals inzake het tijdstip van hun binnenkomst op het Schengengrondgebied en het bedrijf waarvan verzoeker volgens zijn paspoort eigenaar is en de inkomsten die hij hieruit al dan niet genoot in zijn land van herkomst.

Het loutere gegeven dat verweerder niet aangeeft te betwisten dat verzoeker volgens het voorgelegde attest uit Egypte in de betreffende periode geen onroerende goederen bezit, maakt ook nog niet dat verweerder met twee maten en twee gewichten zou meten. Alleszins tonen verzoekers met dit betoog niet aan dat de motieven van de bestreden beslissingen niet deugdelijk zijn. Het niet hebben van een onroerend goed sluit niet uit dat men de nodige inkomsten heeft om in eigen basisbehoeften te voorzien.

Daarnaast kan verzoekster op zich wel worden gevolgd waar zij erop wijst dat zij – in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de door haar bestreden beslissing – ook een eigen attest van onvermogen heeft voorgelegd en niet blijkt dat dit concreet in rekening is gebracht. Er blijkt echter niet dat zij een voldoende belang heeft bij haar kritiek, nu niet blijkt dat deze kritiek vermag afbreuk te doen aan de determinerende motieven van de bestreden beslissingen. Zelfs aangenomen dat verzoekster een attest voorlegde waaruit blijkt dat zij geen onroerende goederen of eigen inkomsten had in Egypte in de periode van januari 1983 tot en met juni 2023, blijven in elk geval de motieven overeind dat verzoeker volgens zijn paspoort eigenaar is van een bedrijf en niet blijkt dat hij in het land van herkomst zonder de nodige inkomsten was om in de noden van zijn gezin, waar verzoekster dus deel van uitmaakt, te voorzien en dit op het ogenblik van het begeleiden of vervoegen van de referentiepersoon. Verzoekster betwist zo ook niet dat echtgenoten het aan elkaar zijn verplicht om elkaar te onderhouden, zoals verweerder motiveert in de tweede bestreden beslissing.

3.1.10. In tweede instantie gaat verweerder in zijn beslissingen in op de stukken die verzoekers hebben voorgelegd inzake de band van afhankelijkheid met de referentiepersoon.

- In dit verband stelt verweerder allereerst dat geen rekening kan worden gehouden met de voorgelegde stortingen die de referentiepersoon deed aan derden of die door derden werden gedaan aan verzoeker. Hiermee kan volgens hem niet het bewijs worden geleverd van een afhankelijkheidsrelatie van verzoekers ten opzichte van de referentiepersoon. Hij geeft ook aan dat verzoekers geen bijkomende bewijzen voorlegden waaruit kan blijken dat deze stortingen alsnog bestemd waren voor hen of afkomstig van de referentiepersoon. Verzoekers geven op zich niet aan deze beoordeling te betwisten.

- Verder gaat verweerder in op de voorgelegde stortingen die de referentiepersoon deed aan verzoeker. Hij stelt vast dat de voorgelegde stortingen niet kunnen worden aanvaard als bewijs dat verzoekers van in hun land van herkomst ten laste waren van de referentiepersoon, nu deze ofwel dateren van vóór mei 2014 en aldus meer dan 10 jaar oud en *“te gedateerd”* zijn ofwel dateren van na augustus 2023 en dus enkel handelen over de situatie in België en niet over deze in het land van herkomst.

Verzoekers lezen in deze motivering dat volgens verweerder de geldstortingen die aan hen in Egypte zijn gedaan te gedateerd zijn om een actuele afhankelijkheidsrelatie aan te tonen. Zij brengen hier tegen in dat zij wensten aan te tonen dat zij al meer dan 10 jaar ten laste vallen van hun Nederlandse (schoon)vader en dat verweerder een extra voorwaarde toevoegt door te vereisen dat het moet gaan om een actuele afhankelijkheidssituatie en dit terwijl hij bovendien verder in zijn beslissingen de bewijzen inzake de actuele situatie in België naast zich neerlegt. Dit is volgens hen onduidelijk en inconsequent. Zij zijn van mening dat zij wel degelijk hun financiële afhankelijkheid van de referentie-persoon hebben aangetoond.

Verzoekers gaan er echter aan voorbij dat zij het bewijs van het ten laste zijn moeten leveren van in het land van herkomst en dit vereist dat zij aantonen in dit land ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon op het ogenblik dat zij deze laatste vervoegden in of begeleidden naar het gastland. Uit de bestreden beslissingen komt duidelijk naar voor dat het determinerende weigeringsmotief erin bestaat dat verzoekers nalieten een afdoende bewijs voor te leggen dat zij van in het land van herkomst ten laste zijn van de referentiepersoon. De motivering dat de geldstortingen die dateren van ruim 10 jaar geleden *“te gedateerd”* zijn om te spreken van een actuele afhankelijkheidsrelatie moet in het licht van dit determinerende motief worden begrepen. Aldus is het duidelijk dat verweerder in wezen bedoelt dat deze geldstortingen van ruim 10 jaar oud onvoldoende actueel zijn om aan te tonen dat verzoekers van in het land van herkomst ten laste zijn, of nog om aan te tonen dat zij ten laste waren op het moment van het begeleiden of vervoegen van de referentiepersoon, rekening houdend ook met het gegeven dat het niet geheel duidelijk is wanneer verzoekers het Schengengrondgebied precies hebben betreden. Verzoekers' betoog vermag in geen geval afbreuk te doen aan deze determinerende motieven. Hun betoog dat zij al meer dan 10 jaar ten laste vallen van de referentiepersoon wordt ook helemaal niet aangetoond door de voorgelegde geldstortingen die, zoals niet wordt betwist, dateren van ofwel vóór mei 2014 ofwel na augustus 2023, wat dus impliceert dat zij geen bewijzen konden voorleggen van geldstortingen in de bijna 10 jaar daartussen. Minstens tonen verzoekers niet aan dat zij een voldoende belang hebben bij hun kritiek, nu zij op geen enkele wijze aannemelijk kunnen maken dat de geldstortingen van ruim 10 jaar geleden betrekking hebben op de periode van verblijf in het land van herkomst op het ogenblik van het begeleiden of vervoegen van de referentiepersoon.

Nu de meest recente voorgelegde bewijzen van actieve steun die zij in Egypte ontvingen van de referentiepersoon dateren van 2014, zonder enig bewijs van verdere steun in dit land in de jaren nadien, tonen zij in geen geval aan dat zij op het ogenblik van hun vertrek uit Egypte nog werkelijk ten laste waren

van de referentiepersoon. Het voorgelegde attest van onvermogen uit Egypte vermag hierover niet anders te doen oordelen, en dit des te meer gelet op de gedane vaststellingen inzake de vermelding in het op 5 oktober 2021 aan verzoeker uitgereikte paspoort dat hij eigenaar is van een bedrijf.

- Ten slotte gaat verweerder in zijn beslissingen in op de voorgelegde kwitantiebewijzen en stelt hij dat verzoekers hiermee vermoedelijk willen aantonen dat de referentiepersoon de huur betaalde voor hun woning in Nederland. Hij oordeelt hierover als volgt: *“Het kwitantiebewijs vermeldt echter enkel dat de betaling werd ontvangen door “[S.B.]” en dat het de huur betrof van “[I.S.B.]”. De handtekening op het kwitantiebewijs is die van [N.B.] ([...]). Er zijn aldus onvoldoende bijkomende gegevens voorhanden dat de storting effectief werd uitgevoerd door de referentiepersoon [B.S.S.] ([...]) voor een woning waarin betrokkene, [B.I.S.S.] ([...]) woonachtig was. Bovendien zou dit betekenen dat betrokkene land van herkomst Nederland was waardoor er opnieuw moet benadrukt worden dat zijn onvermogen in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging allerminst is aangetoond zeker gezien zijn paspoort wel degelijk een professionele activiteit vermeldt.”*

Over deze kwitantiebewijzen voor de maanden september 2020 tot en met september 2022 stellen verzoekers dat hiermee wordt aangetoond dat zij sinds september 2020 in Nederland hebben verbleven en hun huur werd betaald door hun (schoon)vader. Aldus blijkt volgens hen dat zij in Nederland ten laste werden genomen door de referentiepersoon. Zij betogen dat verweerder een voorwaarde toevoegt aan de wet door officiële bewijzen te vereisen dat zij waren gevestigd in Nederland. Zij merken op dat de huur werd ontvangen van en niet door hun (schoon)vader, zoals verweerder verkeerdelijk stelt.

Inzake een mogelijk verblijf van verzoekers in Nederland, voorafgaand aan hun komst naar België, legden zij enkel de voormelde kwitantiebewijzen voor. Op deze kwitantiebewijzen staat dat een bedrag werd ontvangen door N.B. (een naam die overeenkomt met de naam van de persoon van wie verzoeker in 2014 ook een geldstorting ontving) en dit van “[S.B.]” voor “huur I.S.[B.]” voor een bepaalde woning in Nederland. Op zich merken verzoekers aldus correct op dat verweerder verkeerd stelt dat de huur werd ontvangen door “[S.B.]”. Dit blijkt echter duidelijk een materiële vergissing die de inhoud van de bestreden beslissingen niet heeft beïnvloed, nu verweerder er verder wel correct is van uit gegaan dat verzoekers met deze bewijzen wensen aan te tonen dat de betalingen werden gedaan door de referentiepersoon voor de huur van een woning in Nederland waarin zij zouden hebben verbleven. Deze vergissing vermag dus niet te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Er blijkt verder niet dat de voorgelegde kwitantiebewijzen werden geweigerd louter omdat een officieel bewijs van vestiging in Nederland ontbrak. Verweerder heeft ook meer algemeen geoordeeld dat deze bewijzen, zonder bijkomende gegevens, onvoldoende bewijskrachtig zijn om aan te tonen dat de betalingen effectief werden gedaan door de referentiepersoon en dit voor een woning waarin verzoekers woonachtig waren in Nederland, en dus evenmin van verzoekers hun verblijf in Nederland. De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk. De kwitantiebewijzen bevatten zo ook onvoldoende identiteitsgegevens van de betaler en van de persoon voor wie de huur werd betaald, om met zekerheid te kunnen vaststellen dat deze betrekking hebben op de referentiepersoon en verzoeker. Zoals verweerder terecht vaststelde, ontbreken bijkomende gegevens om een en ander met zekerheid en onomstotelijk te kunnen vaststellen. Indien verzoekers werkelijk minstens twee jaar in Nederland hebben verbleven, zou toch ook mogen worden verwacht dat zij ter zake meer overtuigende bewijzen konden voorleggen – officieel of officieus – en zich niet beperken tot het louter voorleggen van kwitantiebewijzen waarvan de inhoud verder nergens aan kan worden getoetst en die ook nog eens betrekking lijken te hebben op personen die vermoedelijk tot een en dezelfde familie behoren. De Raad herhaalt in dit verband ook nogmaals dat verzoekers geen klaarheid scheppen over de datum waarop zij het Schengengrondgebied hebben betreden. Daarenboven heeft verweerder, voor zover verzoekers voorhouden dat Nederland als het land van herkomst dient te worden beschouwd, nog gemotiveerd dat – rekening houdend met de vermelding in het op 5 oktober 2021 aan verzoeker uitgereikte paspoort dat hij eigenaar is van een bedrijf – al helemaal niet blijkt dat verzoekers er onvermogen waren. Verzoekers’ kritiek vermag geen afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen of het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter ervan aan te tonen.

3.1.11. Gelet op de voorgaande bespreking tonen verzoekers niet aan dat verweerder niet kon besluiten dat zij, aan de hand van de voorgelegde stukken, onvoldoende hebben aangetoond dat zij in hun land van herkomst ten laste waren van de referentiepersoon, dit op het ogenblik van het begeleiden of vervoegen van de Nederlandse referentiepersoon in België. Deze vaststelling volstond ook reeds als motief om de bestreden beslissingen te onderbouwen. Verzoekers’ kritiek op de motiveringen in de bestreden beslissingen inzake de band van afhankelijkheid in België, is aldus te beschouwen als een kritiek op een bijkomend en niet determinerend motief van de bestreden beslissingen, waarvan niet blijkt dat de eventuele gegrondheid ervan aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van deze beslissingen.

3.1.12. Verzoekers stellen nog dat de gemeente hen heeft gecontacteerd omdat verweerder bijkomende stukken had opgevraagd inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en geven aan dat een

zorgvuldig handelende overheid in dat geval ook bijkomende stukken had kunnen opvragen inzake hun onvermogen of het ten laste zijn van in het land van herkomst. Nog vinden zij het niet zorgvuldig van verweerder om bijkomende stukken op te vragen inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en deze vervolgens niet verder te onderzoeken.

De Raad benadrukt dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet volstaan (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust immers bij de indiener zelf, die alle elementen moet bijbrengen die hij nuttig acht om zijn aanvraag te onderbouwen, en dit in het licht van de bepalingen waarop hij zich beroept en die hij wordt geacht te kennen. In casu kwam het dus verzoekers toe om alle nuttige stukken inzake hun aanvragen voor te leggen. Er blijkt niet dat zij hiertoe niet in de mogelijkheid waren.

Daarenboven wijst de Raad er op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verweerder op zich extra stukken heeft opgevraagd bij verzoekers, maar wel dat hij de gemeente er meermaals op wees dat niet alle vereiste stukken aan hem werden doorgestuurd (AD verzoeker, stuk 16, *“aanvullende stukken bij de aanvraag”*). In een mail van de Dienst Vreemdelingenzaken van 22 januari 2025 kan zo het volgende worden gelezen:

“Onze dienst vroeg reeds driemaal, op 24.11.2023, 05.02.2024 en 29.02.2024 de bijlage 19ter op naam van betrokkene op.

Tot op heden hebben we deze nog niet ontvangen.

Zonder bijlage 19ter is er geen officiële aanvraag gezinshereniging en kan er geen behandeling opgestart / beslissing genomen worden.

Ter info: volgens de reeds doorgestuurde documenten werden er ook geen bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, noch attesten van het OCMW voorgelegd.”

Aldus merkte de Dienst Vreemdelingenzaken louter een gebrek aan voorgelegde stukken op, dat reeds door zowel verzoekers zelf als de gemeente had kunnen worden opgemerkt.

In geen geval blijkt daarenboven dat verzoekers een voldoende belang hebben bij hun voormelde kritiek. Zij geven zo allereerst niet aan dat zij, inzake de verblijfsvoorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst, nog bijkomende en dienstige gegevens of stukken hadden kunnen aanbrengen die van invloed konden zijn op de genomen beslissing. Verder kan verweerder niet anders dan hun aanvragen af te wijzen indien hij vaststelt dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het ten laste zijn, zodat niet valt in te zien wat een verder onderzoek van de verblijfsvoorwaarde inzake de bestaans-middelen van de referentiepersoon verzoekers had kunnen opleveren.

3.1.13. Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel die leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan niet worden vastgesteld.

3.1.14. Verzoekers duiden met hun uiteenzetting verder op geen enkele wijze van welke vaste gedragslijn het bestuur zou zijn afgeweken of welke concrete toezeggingen of beloften hen werden gedaan en waarop het bestuur zou zijn teruggekomen. Aldus tonen zij met hun uiteenzetting geen schending aan van het vertrouwens- of het rechtszekerheidsbeginsel.

3.1.15. De uiteenzetting van verzoekers laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan de verzoekers toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achten (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.1.16. Het eerste middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers zetten hun middel, zoals het staat in het verzoekschrift van verzoeker, uiteen als volgt:

“Er ligt hier in casu een schending van artikel 8 EVRM voor, daar de bestreden beslissing een inmenging vormt in de uitoefening van verzoekers recht op privé- en gezinsleven.

Uit wat volgt zal blijken dat er wel degelijk een schending van artikel 8 EVRM voorligt, nu verzoeker wordt verhinderd het gezinsleven met zijn kerngezin, en zijn vader in het bijzonder, op een normale manier uit te bouwen.

Verzoeker is de zoon van een Nederlandse vader. Hij vormt met hem een feitelijk gezin.

Uit wat volgt zal dan ook blijken dat de weigering van het verblijfsrecht van verzoeker een verregaande inmenging in verzoekers recht op respect voor zijn privéleven en zijn familie- en gezinsleven.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

[...]

Vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er in casu een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM bestaat.

Artikel 8 EVRM definieert noch het begrip „familie- en gezinsleven” noch het begrip “privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker is de zoon van een Nederlandse vader. Hij vormt daarenboven een levensgemeenschap met hem en zijn echtgenote aangezien er reeds in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie bestaat waarbij de heer [B.] instaat en steeds heeft ingestaan voor het levensonderhoud van zijn zoon en schoondochter.

Het is dan ook onbetwistbaar dat voorliggende situatie onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt. Om te bepalen of de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt, dient te worden onderzocht of op de staat een positieve verplichting rust om het recht op privé-, familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dit gebeurt aan de hand van de zogenaamde “fair balance”- afweging, dit is een billijke afweging.

In een arrest van 28 april 2017, verduidelijkte Uw Raad deze “fair balance”- afweging als volgt:

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verder-gezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nufiez v. Noorwegen, par. 70)."

Specifiek aangaande de verhouding tussen het recht op privé leven, familie- en gezinsleven voortvloeiende uit artikel 8 EVRM enerzijds, en de verplichtingen van de staat in het kader van immigratiebeleid anderzijds, overwoog het Hof van Justitie van de Europese Unie het volgende:

52. Om te beginnen moet eraan worden herinnerd dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven in de zin van, artikel 8 EVRM deel uitmaakt van de grondrechten die volgens vaste rechtspraak van het Hof in de communautaire rechtsorde worden beschermd (reeds aangehaalde arresten Carpenter, punt 41, en Akrich, punten 58 en 59). Dit recht om samen te leven met zijn naaste verwanten brengt voor de lidstaten verplichtingen mee die negatief kunnen zijn, wanneer één van de lidstaten een persoon niet mag uitzetten, of positief, wanneer hij verplicht is een persoon toe te laten op zijn grondgebied en er te laten verblijven.

53. Zo heeft het Hof geoordeeld dat ook al waarborgt het EVRM het recht van een buitenlander om een bepaald land binnen te komen of er te verblijven niet als een grondrecht, het uitsluiten van een persoon uit een land waar zijn naaste verwanten wonen, een inmenging kan zijn in het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dit wordt beschermd door artikel 8, lid 1, EVRM (reeds aangehaalde arresten Carpenter, punt 42, en Akrich, punt 59)

54. Zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld in § 31 van zijn arrest Sen v. Nederland van 21 december 2001, kan voorts „artikel 8 [EVRM] positieve verplichtingen meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijke eerbiediging” van het gezinsleven. De op dergelijke verplichtingen toepasselijke beginselen zijn vergelijkbaar met die welke gelden voor negatieve verplichtingen. In beide gevallen moet rekening worden gehouden met het juiste evenwicht dat tot stand moet worden gebracht tussen de concurrerende belangen van het individu en de samenleving in haar geheel; in beide gevallen beschikt de staat over een bepaalde beoordelingsmarge (arresten Gül v. Zwitserland van 19 februari 1996, Recueil des arrêts et décisions, 1996-I, blz. 174, § 38, en Ahmut v. Nederland van 28 november 1996, Recueil des arrêts et décisions, 1996-VI, blz. 2030], § 63).

De beslissing tot weigering van verblijf in België, waar het kerngezin van verzoeker verblijft, maakt dan ook een inmenging uit in het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dit wordt beschermd door artikel 8, eerste lid EVRM.

Een inmenging van verwerende partij in het gezinsleven van verzoeker zoals hierboven omschreven is alleen toegestaan indien de inmenging wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

De toepassing van de Vreemdelingenwet moet immers voldoen aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM. Met andere woorden behoorde verweerder de bestreden beslissing te toetsen aan artikel 8 EVRM.

Zo overwoog de Raad van State in haar arrest van 26 mei 2009 het volgende:

Overwegende dat artikel 8 van het EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een “correcte” toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM. moet worden getoetst, dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de minister van Binnenlandse Zaken in zijn beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds; dat het bestreden arrest aldus de motiveringsplicht schendt [...].

Uit de hierboven geciteerde vaste rechtspraak blijkt overduidelijk dat verwerende partij nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van het voorliggend geval diende te onderzoeken in het kader van een billijke afweging tussen de belangen van de staat enerzijds, en de in casu belangen van verzoeker en zijn gezin anderzijds.

Daarentegen blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verwerende partij in de bestreden beslissing aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM heeft voldaan. Noch de noodzaak in een democratische samenleving van dergelijke inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven van verzoeker, noch een afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar belangen anderzijds, blijken uit de bestreden beslissing.

Verwerende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er zich een daadwerkelijke maatschappelijke behoefte opdringt om het recht op privéleven, het familie- en gezinsleven van verzoeker te schenden. Tevens wordt niet aangetoond dat het verblijf in België van verzoeker in strijd is met het algemeen belang of gevaar voor de openbare orde, de nationale veiligheid en de volksgezondheid met zich meebrengt.

Samenvattend staat vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing heeft nagelaten een belangenafweging te maken, zoals nochtans voortvloeit uit artikel 8, tweede lid, EVRM.

Gelet op al het voorgaande is de bestreden beslissing omtrent de proportionaliteitsvereiste voortvloeiende uit artikel 8, tweede lid EVRM niet afdoende gemotiveerd.

De motiveringsplicht die op verwerende partij rust vloeit voort uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze formele motiveringsplicht houdt in dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze.

Op grond van deze wet is verwerende partij aldus gehouden de weigeringsbeslissing op een afdoende wijze te motiveren.

Dit “afdoend” karakter van de motivering wordt geval per geval beoordeeld, rekening houdend met de voorliggende feiten, zoals o.a. het belang van de beslissing voor de bestuurde, hetgeen impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing en de aard van de betrokken bevoegdheid.

Gelet op het belang van de bestreden beslissing voor verzoeker en de discretionaire bevoegdheid dient de hierboven beschreven motiveringsplicht des te strenger te worden opgevat.

Verwerende partij diende de bestreden beslissing aldus in extenso te motiveren.

De bestreden beslissing werd genomen zonder rekening te houden met alle elementen uit het dossier en de werkelijke toestand van verzoeker.

Zo maakt verwerende partij in de bestreden beslissing melding van het feit dat niet alle voorwaarden werden onderzocht. Dit getuigt niet van zorgvuldigheid.

Hiermee toont verwerende partij ook aan dat zij geen onderzoek voerde naar de proportionaliteit van de bestreden beslissing, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker.

Uit dit alles blijkt dat verwerende partij geen correct evenwicht poogde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de huidige inmenging. Evenmin deed zij een belangenafweging met betrekking tot de huidige gezinssituatie.

Derhalve is de bestreden beslissing omtrent de proportionaliteitsvereiste van artikel 8, lid 2 EVRM niet afdoende gemotiveerd. Verwerende partij schendt zodoende de op haar rustende formele motiveringsplicht, evenals artikel 8 EVRM.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten vormt een inmenging op het recht op respect voor het privéleven, en het familie- en gezinsleven van verzoeker. Het wordt verzoeker onmogelijk gemaakt zijn gezinsleven met zijn kerngezin op een normale wijze uit te bouwen en te bestendigen. Verwerende partij laat na in de bestreden beslissing de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoeker aan te tonen.

Zodoende schendt verwerende partij de formele motiveringsplicht die op haar rust, doch tevens artikel 8, tweede lid EVRM.”

3.2.1. Voor wat betreft de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan allereerst dienstig worden verwezen naar de uiteenzetting hierover in de bespreking van het eerste middel, in punt 3.1.1. van dit arrest.

Voor zover verzoekers nog van oordeel zijn dat in de bestreden beslissingen onterecht niet werd gemotiveerd inzake artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissingen het antwoord vormen op aanvragen tot gezinshereniging van verzoekers. Zoals blijkt uit onderstaande bespreking van artikel 8 van het EVRM, zit deze verdragsbepaling reeds impliciet verweven in de toepasselijke wettelijke bepalingen. Aldus kon verweerder zich beperken tot een (formele) motivering in het licht van de in casu toepasselijke wettelijke bepalingen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals bedoeld in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoekers toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit hebben geschonden.

Verzoekers beroepen zich, op zeer algemene wijze, op een gezins- en familieleven met de Nederlandse (schoon)vader.

In dit verband wordt opgemerkt dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden, waaronder de banden tussen meerder-jarige kinderen en hun (schoon)ouders, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

In casu dient bijgevolg een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen verzoekers en de Nederlandse (schoon)vader.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat de *“bloedverwant in neergaande lijn”* ouder dan 21 jaar ten laste is van de referentiepersoon, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig familieleven wordt nagegaan wat in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bloedverwanten in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvragen worden geweigerd omdat niet is aangetoond dat verzoekers daadwerkelijk, van in het land van herkomst, ten laste zijn van de Nederlandse (schoon)vader. Verzoekers slagen er niet in om deze vaststelling te weerleggen, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel. Gezien dit gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van een werkelijke afhankelijkheid in de relatie tussen verzoekers en hun (schoon)vader, kan de Raad het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet vaststellen. Aldus kan evenmin blijken dat de bestreden beslissingen hierop een inmenging vormen of dat er een verdere belangenafweging diende plaats te vinden.

Verzoekers beriepen zich in hun aanvragen verder louter op een vermeend gezins- of familieleven. De bestreden beslissingen laten de mogelijkheid open om andere verblijfsaanvragen in te dienen en gaan niet

gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. In de gegeven omstandigheden blijkt evenmin dat in de bestreden beslissingen een belangenafweging inzake enig privéleven aan de orde was.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 3

De kosten van de beroepen, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend vijfen-twintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS

